

Czyta: #TataMariusz

Hanna Niewiadomska Leniwy smyczek

Wszelkie kopiowanie i rozpowszechnianie utworów w jakiegokolwiek formie bez zgody autora będzie rodziło skutki prawne na podstawie ustawy z dn. 4 lutego 1994 r. o Prawie autorskim i prawach pokrewnych

Czyta:
#TataMariusz

Skrzypce w futerale stały
i o graniu wciąż myślały.
Przytuliły się do smyczka,
bo ze smyczkiem jest muzyczka.

– Smyczku, smyczku, mój kochany,
może razem coś zagramy?
Kiedy moich strun dotykasz,
wtedy piękna brzmi muzyka.

Ale smyczek się odwraca:
– Nie chcę! Trudna z wami praca!
Dźwięk wasz strasznie jest płaczliwy,
do słuchania niemożliwy.

Gdybym spotkał wiolonczelę,
to bym grał z nią i w niedzielę.
Jej ton bardziej mi pasuje,
wiolonczeli poszukuję!

Skrzypce jadły, aż przytyły,
w wiolonczelę się zmieniły.
Napisały list do smyka:
– Wracaj, lepiej brzmi muzyka.

A ten się ze złości skręca,
końskim włosiem się wykręca:
– Wiolonczelo, ty grubasie,
ja chcę grać na kontrabasie!

Wiolonczela miesiąc jadła,
szybko nabierała sadła.
Jadła, jadła, aż przytyła
i w kontrabas się zmieniła.

Pilnie dzwoni do współnika,
który grania wciąż unika:
– Już spełniłam twe życzenie
i mam bardzo grube brzmienie.

A smyk na to: – Kontrabasie,
jesteś za szeroki w pasie!
A do tego w filharmonii,
znów zabrakło kalafonii.

Koncert dziś nie będzie grany,
bom jest... nienasmarowany.
Zwodził tak kolejny dzień,
bo był z niego zwykły leń.

